

«Ο μικρός μούτσος» κτλ. του Απλότου.

«Μία βραδυά» κτλ. της Διαφορετικού Νέ- κης.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ιούδεν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή αναθεσται αν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος φρ. 1.

Νέα ψευδώνυμα: Θεά Αθηνά, κ. (Ρ. Α.) Γενναίο Εδζονάκι, κ. (Κ. Α.) Καλαματιανό Διαβολάκι, κ. (Θ. Μ.) Ανθισμένη Αμυγδαλιά, κ. (Ι. Κ.) Λευκή Περιστερά, κ. (Α. Κ.) Λεμεσιανή, κ. (Ε. Μ.) Χωριό- τόπουλο κ. (Ε. Ι.)

Αναθεσσεις Ψευδώνυμων: Στεναγμός του Ανέμου, κ. Προσφιλης Ανάμνησις, κ. Τόλη, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: η Περωτή Νίση (0) με Σημαιοφόρον Έλληνα, Κερκυραϊκόν Διάβολον, Πεταχτή Νεραϊδούλαν, Φρόδιαν. - ο Σπινθήρ της Έλευθερίας (17) με Πριγκίτισσαν τών Δολλαριών, Νεραϊδα τών Ανθέων, Αμαζόνα τού Εύξεινου, Ροδοσαϊόν Έλληνό- παιδα, Βαλκανικήν Συμμαχίαν.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους της: Χρ. Ν. Δάφν (εις τό 11ον φύλλον εδημοσιεύθη τμροκατάλογος τών τόμων' εκεί σε παραπέμω.) Ροδόδαφνην (έστεϊλα) Καλλιτέχνην Φειδιαν (έχει, δεν είνε) Ηρωίδα Ναυωλιάσας (έλήφθησαν όλα) Ίωάννην Ν. Πλατόνη (ναί, δύνασαι) Εδφρα Χιον (άντιγράφεϊς έκ τού Έγκυκλοπαιδικού Ημερολογίου ένα κομμάτι και θέλεις να τό δημοσιεύσω, ούτε καν με τό ψευδώνυμόν σου, αλλά με τόνομά σου, περιεργον μου φαίνεται αυτό! μα μήπως νομίζεις ότι τα κομμάτια τών φίλων μου, που βλέπεις δημοσιευμένα με τό όνόματά των, είνε άντιγραφαί; δια τό άλλο, πολύ καλά θα στέλλω λισμόν εις τό τέλος έκάστου μηνός) Τρικυμίαν (έχει καλώς) Ένα Χιωτάκι (έστεϊλα) Στάνλεϊ (ναί, εις τό υπ' αριθ. 122 Αριθμητικόν Παιγνιον εγεινεν ένα λάθος: εδημοσιεύθη δύο φορές τό σημείον πλην, ενώ ήθελε μία! νομίζω όμως ότι εννοείται ευκόλως, διότι δεν χωροῦν πέντε σημεία μεταξύ τών δοθέντων αριθμών, αλλά μόνον τέσσαρα! σβύστε λοιπόν τό ένα πλην.) Μαντίναν Παπ. (έστεϊλα' και πάλιν εύχαριστώ. Ασκήσεις θα ήμπορέσης να μου στείλεις τόν Μάιον, όταν θα προκηρυχθῆ ό νέος Διαγωνισμός δια τήν Β'. εξα- μηνίαν τού 1915' αν τώ μεταξύ στέλλε μου, αν θέλεις, δια τούς Έβδομαδιαίους Διαγωνισμούς) Κυπριακόν Αστέρη (τό παιγνιον καλόν, ό λεξιγραφικός λανθασμένος' δια τό άλλο, δεν γνωρίζω) Δέσποιναν Πολυκ. (έχει καλώς' περιμένω) Καρυατίδα (κατά λάθος έτέθη 2-Σ αντί Ζ. Ε. κατά τό ένόη- σεις' ή Άγγελια περιττή) Προσφιλή Ανάμνησον (έστεϊλα βραβεϊα Συλλόγου) Εθαν- θίαν Μ. Α. (έλαβα, εύχαριστώ) Σιλβαρω- μένον Έλληνα (εις τούς έδδ. Διαγων. λήτης θεωρείται κ' εκείνος που ήρθε μίαν μόνην λύσιν) Γήν τών Φαιάκων (τότε να μη γρά- φης τό ψευδώνυμον, αλλά μόνον τό όνομα) Ψαροπούλαν (ναί) Ένδοξον Κυανόλευκον (έχει καλώς) Βαλκανικήν Συμμαχίαν κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά τήν 24ην Φεβρουαρίου, βάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμός Λόσεων Δευτεμβρίου-Μαρτίου

ΑΙ λύσεις δεκται μέχρι τής 26ης Απρι- λίου, αλλά και πέραν τής προθεσμίας ταύτης έφ' όσον δεν θά έχουν άκόμη δημοσιευθῆ.

152. Δεξιόγραφος

Ένα όρος τής Ελλάδος θά σχηματισθῆ, Με μία πόλι τής Γαλλίας γράμμ' αν ένουθῆ.

Έστάλη υπό του Έλληνικού Ίδεώδους

153. Συλλαβόγραφος

Δυό γράμματα ένώνω Με μία μετοχή, Κι' άμέσως φανερωνω Όπωρικό γλυκό.

Έστάλη υπό του Στρατηλάτου τών Έλλήνων

154. Μεταγραμματισμός

Ένας αρχαίος βασιλέας Τη μέση του αλλάζει, Και μία ύψηλή οικοδομή, Καθώς και πόλι ελληνική, Μ' αυτό παρουσιάζει.

Έστάλη υπό τής Φεάουλας

155. Αστῆρ

Νάντικατασταθούν οι άστε- ρισκοι δια γραμμάτων ού- τως, ώστε νανάγινώσκεται: όριζοντίως ποταμός, καθέ- τως κατάδικος τού Άδου, διαγωνίως δέ μέταλλον και φυτόν έξ ού ό πρώτος χάρτης

Έστάλη υπό του Πληρωμένου Ηπαιρώτου

156. Επιγραφή

ΡΑ ΝΕ ΙΚΟ ΟΔΔ ΖΑΥΛΕΤΥΤΠΗ ΕΜΣ ΟΡΜ

Ζητείται ή άνάγνωσις τής επιγραφής ταύτης.

Έστάλη υπό 'Ισμήνης Β. Χατζηκωνσταντινίου

157. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 4 = Αρχαίος στρατηγός. 2 1 4 6 9 = Δέν κάνει τόν παπῆ. 3 1 5 2 6 4 = Θεραπευσι. 4 1 7 6 4 = Νήσος. 5 1 7 8 4 3 4 = Ποταμός. 6 7 0 2 6 4 = Ποιητής. 7 1 3 6 4 = Μήν. 8 5 6 4 = Χρονική διαίρεσις. 9 1 6 4 = Ίερόν. 0 2 1 = Θιά.

Έστάλη υπό 'Ιουλίας Β. Χατζηκωνσταντινίου

158. Διτλή Άμροστιχίς

Τα μέν αρχικά τών κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελούν ποταμόν τής Ιταλίας, τά δέ τρίτα γράμματα ποταμόν τής Γερμανίας. 1, Νήσος τής Ελλάδος. 2, Βασιλεύς τής Σπαρτης. 3, Μέγας Ιταλός ποιητής. 4, Ζώνον φορητόν. 5, Βασανίζεται εις τόν Άδην.

Έστάλη υπό τής Μυστηριώδους Σταμπούλ

159. Φωνητετόλιπον

τ - δς - ζμρν - κ - νδρς - σφ

Έστάλη υπό του Γιαντωμάχου Έλληνος

160. Γρήφος

1 1 1 1 1 α δουλ 1 1 1 ζηλ α m α 1 α α 1 1 1 1 1 α

Έστάλη υπό τής Αλοικής Κιδάρας

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. Ασκήσεων τού φύλλου 50

520. Καισαρία (Καίσαρ Ια.)-521. Δάν- τής (Δάν, τής.)-522. Τίβερις- Τιβέριος.- 523. Μέγαρον-Μέγαρο.

524. Α Κ Σ 525. ΙΣΜΗΝΗ Α Α Ο (Αννίβας, Κόσος, Κ Α Ι Κίμων, ΓαλΗνός Κ Ο Τ Α Β Ο Σ ΤηΝος, κάμΗλος, Τ Μ Ι 526. Αρχή σοφί- ας φόβος Κυρίου. Ν Ι Ο (Η άνάγνωσις κατά στήλας έκ δεξιών, Α Σ Σ (Η άνάγνωσις κατά

έκ των κάτω προς τά άνω.)-527. Θαρσείν χρή, τάχ' αύρον έσται άμεινον.-528. Μη- δεινί πονηρό συνοικίσης. (μηδέν υπό νι ρω - συν - ούκ εις εις.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

δσαν αι λύσεις, άδικαιότας φυλ- λαδίον, έλήφθησαν από 18-24 Φεβρουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ. Α. Κόρου, Οθωνία Α. Σαρηγιάν- νη, Άντ. Α. Σαρηγιάννης, Άμαλία Τσάχ, Βασ. Α. Καστρινης, Σκ. Α. Μάιος, Ρουμελιωτάκι, Γ. Ε. Κουλουμπαής, Γ. Χ. Παπαδόπουλος, Ι. Ν. Πλατής, Μάσγκα Π. Ρογκαπούλου, Ίωάννα Σ. Κοσμετάτου, Ίωάννα Χ. Πουλάκου, Γ. Χ. Πουλάκος, Άννα Δοσάνδου, Β. Φ. Φ., Λευκή Πε- ριστερά, Ματωμένο Έλλιοβασίλεμα, Μέλλον Ναύαρχος, Άναστ. Α. Γεώργας, Θεόδωρο Κα- ραβέλλου, Γ. Κολυβάς, Λυκομήδης ό Σκύριος, Φανή Α. Κοκκίνη, Θεόδ. Ι. Ραντιόπουλος, Μαγ. Σ. Κοσμετάτος, Χαλακιάβας. ΑΡΓΟΥΣ. Μάνος Κ. Οικονόμου. ΒΕΑΚΑΣ. Αημινοπούλα. ΒΟΛΟΥ. Άπ. Π. Παπαδόπουλος, Άννα Στ. Σπανουδάκη, Άγγίλη Κ. Αμκαρδοπούλου, Πι- πίτσα Π. Ριζάδου, Άλ. Παπαδημητρίου. ΓΥΘΕΙΟΥ. Όλιγα Μικροδύμα, Θεόδ. Μπερ- δήμας. ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ. Διον. Α. Δημόπουλος, Έκ- πορθητής τού Μαϊζανίου, Φ. Σ. Οικονόμου, Κ. Πατρονικολάου, Χρ. Δάρας, Ν. Παπαφωτίου. ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Ι. Α. Μερκάτης, Δ. Ι. Κλάδης. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Ίσμήνη Όρ. Κατσάρη, Χ. Α. Διασάκης. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ. Π. Σ. Μπεγνιφάλης. ΙΜΒΡΟΥ. Κωνστ. Π. Χατζηκωνσταντινίδου. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Άθ. Ν. Τζωρτζής, Κωνστ. Γ. Σταυρίδης, Άγγελοική Γαλιουπούλου. ΚΑΡΑΙΤΗΣ. Μαρία Κ. Παπαρήστον. ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Πίμπερνα, Μαρία Κ. Καμβόσα Σοφός τού Μέλλοντος. ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ. Μαρίνα Χρηνοπούλου. ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ. Αφροσύνης Στρατηλάτης. ΠΑΤΡΩΝ. Γεο. Α. Γιαννακόπουλος, Μαντίνια Η. Παπαγιαννοπούλου, Μαρία Ε. Παπαγιαννο-πούλου, Χριστίνα Σ. Αύγερινού, Πατριόν Ναυ-τόπουλο, Δέων. ΗΕΙΡΑΙΩΣ. Ίσμήνη Σ. Βόνου, Παν. Α. Ψάλλας, Βασ. Α. Αλλάς, Μαρίνα Κ. Βογιάτα, Βασ. Ι. Σαασινοπούλου. ΠΥΡΓΟΥ. Ίω. Α. Κανελόπουλος. ΣΥΡΟΥ. Άντ. Ν. Κοτζιάς, Νικ. Ι. Βάνης, Στέφ. Γ. Σουριανός, Κορνηλία Μ. Άνδρουλή, Ένας χωρίς ύπογραφήν. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Μαρία Η. Καρώση, Αημ. Α. Μεταξάς, Νικ. Α. Σακαλλαγιάδης, Νεπ. Ι. Βασι-λόπουλος, Βασ. Ζ. Πουλόπουλος, Γ. Α. Ζεμπού, Ι. Γ. Τράκας. ΥΑΡΑΣ. Θεοδότη Α. Δερβέλιου, Π. Ι. Παν-τελάκης. ΧΑΛΚΙΑΟΣ. Άνδρ. Β. Κόκκας, Καλλιτέχνης Φειδίας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τών ευρόντων τήν λύσιν τα όνόματα ετέθησαν εις τήν Κληροτίδα και έληφθησαν οι έξις τρεις ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Α. ΓΕΩΡΓΙΑΣ εν Άθή- ναις, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΓΑΛΛΙΟΠΟΥΛΟΥ εν Ίωαν- νίνοις, και ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Δ. ΨΥΛΛΑΣ εν Πειραιεί, οι όποιοι έ-εγράψαν δια τρεις μήνας από 1ης Μαρτίου.

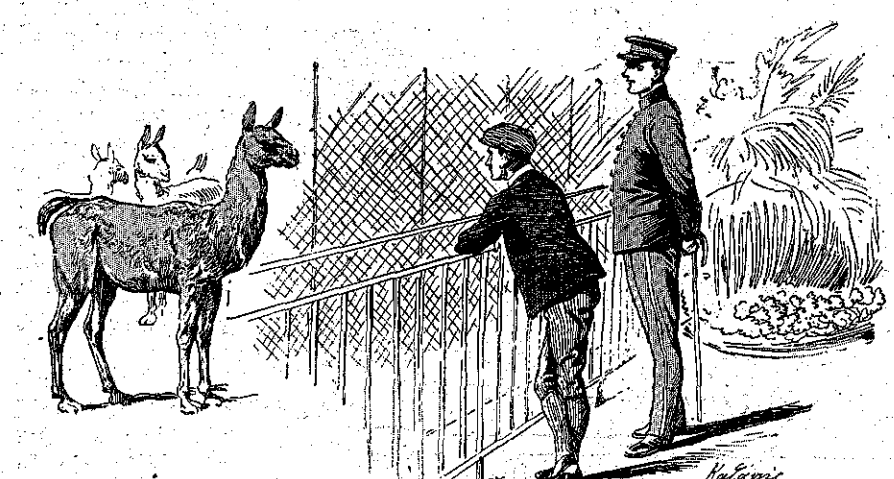
Τό πρώτιστον καθήκον τού καλοῦ συνδρομητοῦ είνε ή εγνωσις ά- ναγνώσις τής συνδρομής του

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' έσχόνην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθεις παρασχόν εις τήν χώραν ήμιν ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

Table with columns: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20. Includes subscription rates and contact info for ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

«Ο Ραούλ διεσεκάσασ πολύ εις τόν Ζωολογικόν Κήπον...» (Σελ. 111, στ. α')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια) Ο άντιπρόσωπος τής Έταιρείας, ό όποιος συνώδευε τούς μετανάστες από τήν Μασσαλίαν, ένεφανίσθη τέλος, ά- κολουθούμενος από ένα συμπαιθητικόν νέον με τήν ιδίαν κωνήν στολήν. Κύριε πράκτορ, είπε γυλλιστί εις αυτόν τόν ύπάλληλον, ίδου τό παιδι, δια τό όποϊον σάς ώμίλησα. Πολύ καλά, άπεκρίθη ό νέος με προθυμίαν. Εγώ θα φροντίσω. Και προχωρήσας προς τόν Ραούλ, έ- θεσε τήν χείρα επί τού ώμου του και τώ είπεν εις τόνον γλυκύ: Μικρέ μου φίλε, θα έλθης μαζί μου στο ξενοδοχείο. Μη φοβάσαι τί- ποτα! Σου ύπόσχομαι, ότι θα σε περι- ποιηθών και θα μείνης πολύ εύχαρι- στημένος. Πρέπει όμως να είσαι καλός και φίλεργος. Ηλθα εδώ δια να εργασθώ, ά- πεκρίθη ό Ραούλ, και είμαι πρόθυμος να σάς ακολουθήσω, αφού θα με βοηθή- σετε να εύρω εργασίαν και να κερδίω τό ψωμί μου. Γι' αυτό ακριβώς έμειθα εδώ! ά-

θη επί τής προκομιάς εν τώ μέσφ πάλιν μεταναστών. Υπό τήν οδηγίαν τεσσάρων-πέν- τε πρακτόρων, όμοίων μ' έπεινον που συνώδευε τόν Ραούλ, ό όμιλος διηρθύθη πεζή προς έν μεγάλην κτίριον, τό όποιον τούς έδειχναν με τό χέρι, έγει- ρόμενον εις άπόστασιν πεντακοσίων μί- λης μέτρων από τό μέρος όπου άπεθι- βάστησαν. Αί άποσκευαί ήκολούθουν φορτωμέ- νοι εις κάρρα. Πολλοί μετανάστες, μη έχοντες έμ- πιστοσύνην εις τούς ύπάλληλους τής Έταιρείας, δεν ήθέλησαν νάφίξουν τάς βαλίτσας των ή τούς σάκκους των κ' έ- βάδιζαν έπιπόνως, σκμώνοντες αυτούς εις τήν ράχιν. Έξ άλλου έπεβράδυναν τήν πορείαν τού όμίλου και τά μικρά παιδιά, τά όποια αί γυναίκες έσυραν κατόπι των. Οι πράκτορες, διεσπαρμένοι εν τώ μέσφ τών μεταναστών, τούς ένεθάρρυ- ναν εις διαφόρους γλώσσας, διότι κα- θείς είγεν αναλάθη από μίαν έθνικό- τητα. Ούτως άλλοι ώμίλων Ιταλικά, πεκρίθη ό κοντός μελαγχροινός νέος, μειδιών πάντοτε. Τό μειδιόμα τό όμοιο είνετο επί τέλους όχηρόν, διότι έφαίνετο μειδία- μα κατά παραγγελίαν, από τό όποϊον έλειπε κάπως ή ειλκυρίαια. Ο πλοιάρχος, με όλας τάς φροντί- δας και τάς άποχολίας τής στιγμής έ- κεινης, ήρθε καιρόν να έλθη και να- παχαιρετήση θερμώς τόν μικρόν του έ- πιβάτην. Μαζί του παρουσιάσθη κ' έ- νας ναύτης, κρατών ένα μπαούλο και δύο βαλίτσας, τάς όποιάς ό Ραούλ ανε- γνώρισεν άμέσως. Αύτά είνε τά πράγματα τού ά- ποθανόντος Τορπέν, είπεν εις τόν άρ- γεντινόν ύπάλληλον. Έθον δεν ζητη- θούν από τήν οικογένειάν του, θα τό κληρονομήση ό Ραούλ. Μάλιστα, άπεκρίθη ό πράκτορ. Καί τώρα, μικρέ μου φίλε, έλα μαζί μου. Ο Ραούλ, αφού έσφιξεν άκόμη μίαν φοράν τό χέρι τού πλοιάρχου, έξήλθεν από τήν (Πιάμπα), ακολουθών τόν ό- δηγόν του. Εις τό ξενοδοχείον τών Μεταναστών. Μόλις έπέρασε τήν γέφυραν, εύρέ- «Οι φίλακες τών έσταμάτησαν...» (Σελ. 111, στ. β')

Άλλοι γαλλικά, και άλλοι ρωσικά ή τουρκικά.

Έφθασαν ούτω πρό του μεγάλου εκαινίου λευκού κτιρίου, επί του οποίου ανεγινώσκето ή ισπανική επιγραφή: HOTEL DE LOS EMIGRANTES

Οι επιβάται της «Πόμπας» ώδηγήθησαν εις μίαν μεγάλην αύλην με ισχυρά δένδρα, όπου τους άφισαν μίαν στιγμήν οι πρώτορες, δια να υπάγουν εις τα γραφεία και να πάρουν τους καταλόγους. Άλλοι μετανάσται, άφιχθέντες δι' άλλων άτμοπλοίων, έπερίμεναν επίσης και όλοι αύτοί ένυπνόσαντο με περιέργειαν, διαπιστώναν και άνησυχίαν.

Ο Ραούλ δεν είχεν άφιση καθόλου τον ώδηγόν του, ο όποιος ώνομάζετο σενιόρ Λοπέξ. Μετ' όλίγον οι πρώτορες έπέστρεψαν με τους καταλόγους και ήρχισαν να τους φωνάζουν. Επί μίαν σχεδόν ώραν άντηγούσαν τα παραδοξότερα ώνόματα, ισπανικά εις έξ, ιταλικά εις έ, ρωσικά εις ώφ και τουρκικά εις έν. Όταν ήκούσθη το όνομα του Ραούλ, κάποιος άπεκρίθη σιγά:

— Μου έρτο άμπόργιο, (άπέθανεν εις το πλοίον).

Κατόπιν έφώνασαν τον Ραούλ Δελακούρ.

— Παρών! άπεκρίθη ο μικρός.

Άμέσως ο ώδηγός τον έπήρεν από το χέρι και τον είσηγάγεν εις το ξενοδοχείον. Διασχίσαντες έν άπέραντον ύλοσκοπέδες χώλλ, του οποίου οι τοίχοι ήσαν σκεπασμένοι με είδοποιήσεις, σχέδια, γεωγραφικούς χάρτας, ώνόματα άποικιστών κλπ., έφθασαν εις το είδικόν κτίριον, όπου ήσαν τά λουτρά. Έκει ο ώδηγός είπεν εις τον Ραούλ με το αίώνιον μειδιάμα του:

— Τώρα, μικρέ μου, θα κάμης το λουτρό σου και ύστερα θα σε ώδηγήσουν στην τραπέζια να φάς.

— Μα έγω έκαμα λουτρό σήμερα το πρωί στο άτμόπλοιο! διεμαρτυρήθη ο Ραούλ.

— Δεν πειράζει, άπεκρίθη ο σενιόρ Λοπέξ. Έτσι είναι ο κανονισμός.

Ο Ραούλ ύπέκυψε, χωρίς να είπη τίποτε άλλο, έκαμε πάλιν το λουτρόν του (*) και άλλαξε άσπρόρουχα. Κατόπιν έξήλθεν εις τον προθάλαμον, όπου

που ανά δύο ή ανά τρεις έφθαναν και άλλοι μετανάσται, ύποβληθέντες επίσης εις την διακώπωση του λουτρού.

Ίατροί, γκωριζόμενοι από τας λευκάς των βλούζας, έπηγαινούργοντο άνάμεσα εις το πλήθος και έξήταζαν τους έχοντας άνάγκην, προπάντων τα παιδιά, που είχαν ύποφέρει στο ταξείδι.

Ο Ραούλ, άπαλαχθείς προς στιγμήν της όχληράς κηδεμονίας του φίλου του Λοπέξ, περιεφέρετο μόνος εις το άπέραντον εκείνο ξενοδοχείον, εδιάβαζε τας τοιχοκολλημένας είδοποιήσεις κ' έβλεπε με χαράν πως, ότι παντού, εις την Κορδόβαν, εις το Σιακό, εις την

ση, όταν είδε τον Λοπέξ να τώ κάμην νεύματα. Έπλησίασε κ' έκάθησεν εις μίαν θέσιν, που του είχε φυλάξει ο ώδηγός.

Έφαγε με όρεξιν (**) και άμέσως έσημώθη ζαλισμένος από τον φοβερόν θόρυβον, τον οποίον έκαμναν οι γευματίζοντες μετανάσται. Έξήλθεν εις την αύλην και πρό της θύρας του ξενοδοχείου είδε σταθμύοντα πέντε-έξ αυτοκίνητα.

Πριν έρωτήσει, ο Λοπέξ, ο όποιος εύρέθη πάλιν πλησίον του, τώ έξήγησεν.

— Είναι για τον περίπατο των μεταναστών. Όλα δικά μας!

— Άλήθεια; έξεπλάγη ο Ραούλ. Θα πάμε τώρα με αυτοκίνητο;

— Βεβαίωτατα! άπεκρίθη ο ώδηγός. Μπορείς να μπής ες όποιον θέλεις και να διαλέξης τη θέσιν που πριν έλθουν οι άλλοι. Να καθήσης σε άκρη, για να βλέπης καλλίτερα.

Ο Ραούλ έσπευσε να έπωφεληθή της πληροφορίας, και άνέβη εις έν αυτοκίνητον. Μόλις έξησφάλισε την θέσιν του, το πλήθος των μεταναστών έκαμην έφοδον. Είς όλίγα λεπτά και τα πέντε άμάξια έγέμισαν που να μη χωρή πλέον (ούτε βελόναν). Και έδήσε να έπέμβουν οι πρώτορες, δια να ποικιακύνουν τους δεν έπρόφθασαν να εύρουν θέσιν.

Τα κατάφορτα αυτοκίνητα έξεκίνησαν υπό τας φωνάς και τας άσμαα των δυστυχών εκείνων, οι όποιοι έχαιροντο σαν παιδιά, που έπήγαιναν (αυτοκίνητάδαν) διαπύνας της Έταιρείας.

Ο σενιόρ Λοπέξ άνεβριχθή εις το έδώλιον του σφερό, πλησίον του Ραούλ, δια να τώ έξηγή τα περίεργα που θα έβλεπον.

Έξήλθον από τον λιμένα, διέσχισαν την συνοικίαν Παζέο ντε Τζούλι, έσταματήσαν όλίγον πρό των πρατηρίων, όπου έκίνησαν την προσοχήν των μεταναστών ά περίφημοι άργεντιναι δερμάτινοι ζώναι με τα πολλαπλά θιλάνια και με τας θήκας δια το ρεβόλβερ και το μαναίρι. — είσήλθον εις την κεντρικήν όδον Ρεκονκίστα,

«Ο Ραούλ ήτο ελεύθερος!»

Παταγονίαν, έξηγούσαν άποίκους.

«Καλά έκαμα, έσκέφθη, που δεν άκουσα εκείνους που ήθελαν να με γυρίσω ενή Γαλλία. Ο καυμένος ο Τορπέν είχε δίκην. Μπορεί να ζήση εδώ κ' ένα παιδί σαν έμέ. Άλλως τε ο κ. Λοπέξ μ' έβεβαίωσεν, ότι εντός πέντε ήμερών, θα με στείλουν σε καμμιά άποικίαν».

Την στιγμήν εκείνην άντήχησεν ένα κουνούνι και ο Ραούλ είδε τους μετανάσταις διευθυνομένους προς τας μεγάλας αίθούσας, αι όποιοι είγόν θύρας επί του κήπου και μέσα τραπέζας στρωμένας. Όλοι έφαιναντο εύχαριστημένοι, ανακωσσογνημένοι από το λουτρόν, γεμάτοι όρεξιν. Μετ' όλίγον όλοι αι θέσεις των έστιατορίων κατελήφθησαν και λευκοφόροι ύπηρετάι ήρχισαν να σεοβίσουν εις πελωρίας σουπιέρας και άπλόδας το έθνικόν φαγητόν που τσέρο, το όποιον δεν είναι παρά κρέας βοαστό με άφθονα χόρτα.

Ο Ραούλ δεν ήξευρε που να καθή-

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 102

(**) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 102

όπου τα καταστήματα των διαφόρων Τραπεζών, ισπανικής, γαλλικής, ιταλικής, γερμανικής, έπέρασαν την όδον Φλαρίντα, όπου είδαν τα πολυτέλεστερα μαγαζεία, από εκεί διέσχισαν τας μεγάλας άρτηρίας Σάντα-Φε και Καλλάο, και έφθασαν τέλος εις τον Ζωολογικόν Κήπον, κάτω, εις την πλατείαν της Ιταλίας.

Οι μετανάσται έλαβαν την άδειαν να έπισκεφθούν τον Κήπον και να γκωρισαν τα ζώα του τόπου: τας στρουθοκάμηλους, τους γακωνόκους και τους πομπους, είδος μικρών λεόντων εκφυλισμένων και σχεδόν ήμερών, που άφθονούν εις τα δάση του Σιακό.

Ο Ραούλ, υπό την ώδηγίαν πάντοτε του Λοπέξ, διεσκέδασε πολύ εις τον Ζωολογικόν Κήπον, ο όποιος μετά του Βοτανικού άποτελεί το τερπνότερον μέρος της άργεντινής πρωτεύουσής. Κατόπιν άνέβησεν πάλιν εις τ' αυτοκίνητα και διέσχισαν το άριστοκρατικόν Παλέρμιο, την ώραν ακριβώς που έγινετο ο τακτικός περίπατος, το περιεργον κόρσο των πλουσίων κατοίκων του Βουένος-Άϊρες. Δεν έβλεπε παρά άμάξια με κυρίας ενδεδυμένας πολυτέλεστα ως δια χορόν.

Έρχισαν πλέον νανάπνυται τα φανάρια, όταν ταυτοκίνητα των μεταναστών έπέστρεψαν δια της λεωφόρου Άλβεάρ. Όλοι εκείνοι οι πτωχοί άνθρωποι έφαιναντο καταγορητευμένοι από τον ώραιον περίπατον. Είχον ιδή τόσα πράγματα, τόσα πλούτη, τόσην μεγαλοπρέπειαν! Την πρώτην ήμέραν της άφιξέως των εις την Άργεντινήν, είχαν ούτω μίαν εύχάριστον και άληθινήν εντύπωσιν, κάτι που έδυναμωνε το θάρρος των και τον πόθον να έργασθούν, δια να πλουτήσουν. Και αύτος βέβαια ήτο ο σκοπός της Έταιρείας, ή όποια κατέβαλλε τα έξοδα του περιπάτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ!

Ο άπαραίτητος σενιόρ Λοπέξ.

Από όλον εκείνο το πλήθος των μεταναστών, ένας μόνον δεν παρεσύρθη από τον θαυμασμόν και διετήρησε την όξυδερκειάν του, ο φίλος μας Ραούλ.

Άνεγνώριζεν, ότι ή φιλοξενία και ή περιποίησις εις το Ξενοδοχείον των Μεταναστών ήτο άμεμπτος ήσθάνετο όμως, ότι δεν ήτο εγκάρδιος, ειλικρινής. Όλοι εκείνοι οι ύπάλληλοι έπεριποιούντο τους μετανάσταις, διότι τοιαύτην είχαν διαταγήν. Τοίς το έπέβαλλεν ή Έταιρεία.

Έκτός τούτου, εις το μέγα εκείνο κατάστημα του έλειπε το κυριώτερον, ή ελευθερία. Τώ έφαινετο, ότι ήτο κλεισμένος εις κανένα λυκειον. Γνωρίζομεν δε ότι ο φίλος μας Ραούλ ήτο καλλι-

τεχνική φύσις ανεξάρτητος, ή όποια δεν ύπέφερε πολύ τους περιορισμούς. Δια τούτο δεν τώ ήρσεν ή ζωή εις το Ξενοδοχείον. Η διαρκής επίβλεψις του κ. Λοπέξ τον έστενοχωρούσε και το αίώνιον μειδιάμα του τον παρώξυνε. Δεν έβλεπε την ώραν να χωρισθή από εκείνους τους ανθρώπους και να πετάξη ελεύθερος με τα ίδια του πτερά.

«Δεν έφυγα από το Σιακό, έσυλλογίζετο, για να φυλακισθώ σε σχολείο. Ο κ. Λοπέξ θέλει να με στείλη σε μιά άποικία, όπου, καθώς φαίνεται, θα με περιποιούνται καλά, αλλά όπου θα με ύποχρεώνουν να έργάζομαι από τας έξη ως τας ένδεκα και από το μεσημέρι ως τας έξη. Θα με βάλουν, μου είπε, να κάνω πηλό. Θέλουν να με κάμουν κτίστη! Καλά δ' αύτά, μα δεν μ' έρωτήσαν κ' έμένα. Έγω ήλθα στην Άμερικη για να ζήσω ελεύθερος και να καλλιεργήσω, αν μπορέσω, το τάλαντόν μου. Αν είναι να κάνω άλλο, καλλίτερα να έμενα γραφούς στο συμβολαιογραφείο του κ. Δυφούρ!».

Όταν έπέστρεψεν από τον περίπατον και μόλις κατέβη από το αυτοκίνητον, διηυθύνθη προς την έξοδον, με την άπόφασιν να υπάγη να περιπατήσει μόνος του υπό τας άψίδας του Παζέο ντε Τζούλιο, το όποιον, καθώς είπαμεν, εύρισκετο πλησίον του Ξενοδοχείου.

Αι ζώναι, τα πιστόλια και τα μαχαίρια, που είχαν ιδή εκεί εις τα μαγαζεία, τον έβαλαν εις πειρασμόν, κ' έπιθμούσε τώρα να έξοδεύση μέρος από τα τριακόσια φράγκα, που άποτελούσαν όλην του την περιουσίαν. Τα χρήματα αύτά αι θεσίοι του τώ είχαν ραμμένα εις το πανταλόνι του. Έσκέπτετο όμως, ότι θα ήταν πλέον άσφαλής, αν τα έβαζε μέσα εις μίαν ζώνην από τας θαυμασίας εκείνας που μετεχειρίζοντο όλοι οι Άργεντινοί.

Ητοιμάζετο λοιπόν να έξέλθη από την καγγελθύραν του Ξενοδοχείου, δια να πραγματοποιήση άμέσως αυτό το σνέδιον, όταν οι φύλακες τον έσταμάτησαν νεύοντες, ότι κάποιος τον έφώναζε. Έστράφη και είδε τον άπαραίτητον κ. Λοπέξ, ο όποιος τον έκυνηγούσε. (Έπεται συνέχεια)

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

Μόνον ο έπιλοχίας ήξευρε το επίθετόν του. Οι άλλοι στο λόγο τον ήξευρον και τον έλεγαν Γιάννη. Όλοι τον έθεώρουν κατόν, άσ' όσα όμως θα σάς είπω, κρίνατε σεις αν ήτο καυτός ή όχι. Ο Γιάννης δεν έχαλούσε χατήρι κανένος. Έδέχετο διαταγάς όχι μόνον από τους άνωτέρους του, αλλά και από τους ίσους του. Θα έδέχετο και από τους κατωτέρους του, εαν είχε ποιούτους.

«Πάξ, Γιάννη, να μου πάρης μιά

πεντάρα τσιγαρέτα κ' ένα κουτί σπύριτα;» «Πάω».

«Πάξ, Γιάννη, στο χωριό να γεμίσης το παγούρι τσίπουρο;» «Πάω».

«Ένα μόνον-ελάττωμα είχεν ο Γιάννης, έτρωγε πολύ και όταν ή Έπιμηλητεία δεν ήρχετο εγκαιρως, ύπέφερε περισσότερον όλων.

Έγίνετο ή μάχη του Λαχανά. Οι στρατιώται, χωμένοι μέσα στα προχώματα, πυροβολούσαν άδιάκοπα. Έσώθησαν τα φυσίγγια, ποίος θα μοιράση στο λόγο άλλα; Κανείς δεν έσηκώνετο όρθιος να σπάση την κάσσα και να μοιράση φυσίγγια. Μόνον ο Γιάννης, κρατώντας την κάσσα, γύριζε από στρατιώτη σε στρατιώτη όρθός και μοίραζε εις της μεγάλες φουχτές του φυσίγγια, σαν να ήσαν μαριδες.

«Πάρτε φυσίγγια, παιδιά!» τους έφώναζε.

Ο ήλιος από πάνω έφλεγε τα κεφάλια, το στόμα ήτον στεγνό, ή γλώσσα ξερή. Φωτιά από πάνω, φωτιά από εμπρός, φωτιά έστελναν οι στρατιώται, φωτιά λάβαιναν.

«Νερό, νερό, άγ λιγάκι νερό!!» Το νερό δεν ήτο μακράν. 150 βήματα πίσω ήταν μιά μικρά βρυούλα. Ποίος όμως να σηκωθή όρθιος να πάη να φέρη;

«Πάξ, Γιάννη, να γεμίσης νερό το παγούρι μου;» «Πάω».

«Πάρ' και το δικό μου, Γιάννη, παρ' και το δικό μου, παρ' και το δικό μου». Και στη στιγμή δέκα παγούρια έφόρτωσαν το Γιάννη.

Πετάχτηκε σαν έλάφι από το πρόχωμα και έφθασε τροχάτος στη βρύσι, έγέμισε καλά καλά τα παγούρια και γύριζε στη θέσι του.

Στο δρόμο όμως μιά σφαίρα βουλγαρική τον πέτυχε στο πόδι.

«Ωχ! Με λάβωσαν οι άτμοι!».

Ένας νοσοκόμος έτυχε εκεί κοντά. «Πάμε κάτω στο χειρουργείο να σου τ' έδέσουν, πάμε γρήγορα, γιατί τρέχει αίμα».

«Όχι, διψούν τα παιδιά, θα τους πάω νερό».

Και ο Γιάννης, άφου ήλθε στο πρόχωμα και μοίρασε τα παγούρια, έγύρισε πίσω στο χειρουργείο.

Τώρα ο Γιάννης, ξαπλωμένος από κάτω στα έλατα, βόσκει τα πρόβατά του.

Στο σπίτι του, κοντά στην είκόνες της μάγης του Σαρανταπόρου, της μάγης του Κιλκίς κλπ. που άγόρασε στην Αθήνα, όταν άφθθη, είναι και ή φωτογραφία του βασιλέα με την ύπογραφή του από κάτω, το Δίπλωμα της τιμής και τα μετάλλια του Γιάννη.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια)

Και ο κ. Βωτιέ, άφισας προς στιγμήν την λύσιν του δυσκόλου αυτού προβλήματος, ήρχισε τας έτοιμασίας του δια τὸ ταξιδί του κ' έλαβε τὰ κατάλληλα μέτρα, ώστε νὰ μὴ αισθανθῆ πολὺ τὴν ἀπουσίαν του τὸ κατάστημα.

Τὸ βράδυ, τὴν συμφωνημένην ὥραν, ὁ καταστηματάρχης ἀντάμωσε τὸν μαρκήσιον Δερινύ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἀγίου Παύλου καὶ ἀμφότεροι, ἐφοδιασθέντες μὲ εἰσιτήρια κατ' εὐθείαν διὰ τὸ Λονδίον, ἐπεβιβάσθησαν εἰς τὸ τραῖνον.

Ὁ μαρκήσιος, βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, μόλις ἀντήλαξεν ὀλίγας λέξεις μὲ τὸν συνταξιδιώτην του. Μόνον μετὰ τὸ συνταμον θαλάσσιον ταξίδι, εἰς τὸ ἄλλο τραῖνον, ποὺ τοὺς με-

Μόλις ἔφθασαν εἰς τὸ Λονδίον, ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ Βωτιέ ἔστειλαν τὴν εἰδοποίησιν εἰς τὰς κυριώτερας ἐφημερίδας, καὶ μετὰ δύο ὥρας ἀκριβῶς, ὁ «Ἡμερησίος Χρονολόγος» ἐπληροφῆρει πρῶτος τοὺς ἀναγνώστας του περὶ τῆς ἀμοιβῆς τῶν ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων καὶ τῶν ὄρων, ὑπὸ τοὺς ὁποίους προσεφέρετο.

Οἱ δύο ταξιδιώται εἶχον καταλύσῃ εἰς τὸ «Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον» καί, ἐπειδὴ ἡ εἰδοποίησις των δὲν ὤριζεν ὥραν, ἐκάθηντο διαρκῶς μέσα, περιμένοντες ἐναγωνίως τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁ μαρκήσιος Δερινύ, ἰσχυρῶς νευρικός, ἔδωκεν ἐπιτοίχῃ ἀντιτάσσων μετὰ τὸν σύντροφόν του ὀλίγας ἀσημάτωσιν λέξεις. Οὗτε μίαν φωνὴν δὲν τὸν ἐπέμψθη διὰ τὴν κλοπὴν τῆς κασσετινας, μολοντί ὁ Βωτιέ ἦτο κάπως ὑπεύθυνος δι' ὅ,τι συνέβη. Καὶ πρὸ τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς σιω-

πρὸς τὸν μαρκήσιον, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε κινήσῃ διόλου, βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του.

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, ὠχρὸς, ἀνάμαλλος, μὲ σχισμένα ρούχα, εὐρίσκειται ἐμπρὸς του!

Ἡ συγκίνησις, ἡ ταραχὴ τοῦ μαρκησίου Δερινύ ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Μωρίς εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε διὰ πολλὴν ὥραν δὲν εἰμπορεῖ νὰ θρῆναι λέξιν...

Ἀσθμαίνων, μὲ διακεκομμένας φράσεις, ὁ νέος διηγείται γρήγορα τὰς περιπετειὰς του καὶ πληροφορεῖ τοὺς δύο ἄνδρας, οἱ ὁποῖοί τὸν ἀκούουν μὲ ἀγωνιώδη προσοχήν, ὅτι τὴν τελευταίαν στιγμήν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ γέρω-Ράφλ, τῷ ἐπετέθησαν ἐξακοντά οἱ δύο ἐκείνοι ψευδοζητιάνοι, ποὺ τὸν κατεσκόπευαν χωρὶς νὰ τὸν ἐννοήσῃ, καὶ τὸν ἀπεκάλυψαν εἰς τὸν «βασίλειά των μεταμορφωτῶν». Αὐτὸ ἦρκεσε διὰ νὰ διευκολυνθῇ ἡ φυγὴ τοῦ κλέπτου, τοῦ φοβερῦ «Ρ», ὁ ὁποῖος ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὰ

τέφερον εἰς τὴν ἀγγλικὴν πρωτεύουσάν, ὁ μαρκήσιος ὠμίλησεν.

— Ἴδου νί ἀπεφάσισα, εἶπεν εἰς τὸν κ. Βωτιέ. Θὰ δημοσιεύσω εἰδοποίησιν εἰς τὰς κυριώτερας ἐφημερίδας, ὅτι προσφέρω ἀμοιβὴν 100 χιλιάδων φράγκων εἰς ὅποιον ἤθελεν ἀνεύρη ἢ ἤθελε βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς κασσετινας, καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ τοῦ ποσοῦ εἰς ὅποιον ἤθελε δώσῃ ἀκριβεῖς πληροφορίες περὶ τοῦ μέρους, ὅπου κρύπτεται ὁ κλέπτης.

— Λαμπρά! ἀνέκραξεν ὁ Βωτιέ· εἶμαι βέβαιος, ὅτι...

— Νὰ μὴν εἰσθε βέβαιος διὰ τίποτε, τὸν διέκοψεν ὁ μαρκήσιος, διότι δὲν γνωρίζετε μὲ ποῦν ἔχομεν νὰ κάωμεν! Μόνον εἰς τὴν τυχὴν εἰμποροῦμεν ἀκόμη νὰ ἐλπίζωμεν. Ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν κλέπτην, δὲν πρέπει νὰ περιμένωμεν τίποτε, τίποτε! Διότι αὐτὸς ἔξερει καλά — μ' ἐννοεῖτε; — ὅτι ἡ κασσετίνη ἀξίζει πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας ποῦ θὰ ἔπρηνεν, ἀν μᾶς τὴν ἐπέστρεφον οἰκιοθελωῶς...

Τί θησαυρὸν περιεῖχε αὐτὴ ἡ μυστηριώδης μαύρη κασσετίνη; — ἀπόρησε πάλιν ὁ κ. Βωτιέ. Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε...

πῆς, ἤβλεπεν ἡ στενωχωρία καὶ ἡ ἀμηχανία τοῦ καταστηματάρχου.

Ὅσάνκις ἠκούετο κρότος βημάτων εἰς τὸν διάδρομον, οἱ δύο ἄνδρες ἀντήλασσον ἀγωνιώδεις βλέμμα καὶ αἱ καρδίαι των ἐπαλλοι δυνάτᾳ.

Οὕτω παρήλθεν ἡ πρώτη ἡμέρα. Εἰς μιάτην ἐπερίμεναν, οὔτε στιγμήν ἀπομακρυνθέντες τοῦ ξενοδοχείου, τὴν κασσετίνην ἢ τοὺλάχιστον πληροφορίας. Δὲν παρούσθησαν κανεῖς...

Τὴν δευτέραν ἡμέραν, ἀπὸ τὸ πρῶν, τὸ μαρτύριόν των ἐξανάρχισε. Ὁ μαρκήσιος δὲν εἶχε πλέον καμμίαν ἐλπίδα. Μόνον ὁ Βωτιέ ἐπίστευεν ἀκόμη εἰς τὸ ἀποτελεσματικὸν τῆς ἀμοιβῆς.

Εἰς τὰς ὅκτᾳ τὸ βράδυ, ἀκόμη τίποτε... Ὁ Βωτιέ ὁ ἴδιος ἀρχίζει πλέον νὰ πελπίζεται καὶ δὲν τολμᾷ νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια εἰς τὸν σύντροφόν του, φοβόμενος νὰ ἰδῇ τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀπίρου θλίψεως ποῦ εἶνε ἀποτυπωμένη εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Εἰς τὰς ὅκτᾳ καὶ εἴκοσι κάποιος κτυπᾷ τὴν θύραν.

— Ἐμπρός! ἀπαντᾷ μηχανικῶς ὁ Βωτιέ, σπρεφόμενος μόλις καὶ μετὰ βίας.

Ἄλλ' ἀμέσως ἀναπηρᾷ καὶ τρέγει

χέρια του καὶ αὐτὴν τὴν φοράν.

— Ναι, μὰ θὰ τὸν ξαναπιάσω, εἶπε τελειῶνων ὁ φίλος μας, θὰ τὸν ξαναπιάσω!

— Στὴ Γαλλίᾳ; ἠρώτησεν ὁ Βωτιέ.

— Ὅχι, ἐδῶ εἰς τὸ Λονδίον.

— Πῶς; νομίζεις, ὅτι θὰ ἔχη τὴν ἀφροσύνην νὰ...

— Δὲν εἶνε ἀφροσύνη, διέκοψεν ὁ Μωρίς, ἀλλ' ἀπειναντίας φρόνησις. Διότι ὁ κακούργος ἐδημιούργησε τώρα ἀνταγωνιστάς. Οἱ ἄλλοι, οἱ φίλοι τοῦ γέρω-Ράφλ, ἐμπρίσθησαν τὴν πολύτιμον κασσετίνην καὶ ὠρκίσθησαν νὰ τοῦ τὴν κλέψουν. Ὁ «Ρ» κρύπτεται μὲ ἓνα σπυροῦν του. Ἐξέρω τὸ μέρος...

— Ἐξέρω ποῦ κρύπτεται, ἠρώτησε μὲ ἀγωνίαν ὁ μαρκήσιος, ἔξερете;...

— Ἐξέρω! ἀπήνησεν σταθερῶς ὁ Μωρίς. Καὶ γι' αὐτὸ ἦλθα νὰ σᾶς εἰρῶ. Ἐμαθα ἀπὸ τῆς ἐφημερίδας τὴν ἀφίξί σας. Πρέπει ὅμως νὰ πάρωμε ὅλα μας τὰ μέτρα, γιὰτὶ οἱ δύο κακούργοι εἶνε ὠπλισμένοι ὡς τὰ δόντια καὶ τὸ σπῆτι, ὅπου κρύπτονται, εἶνε ἀπόκεντρο, ἀληθινὸ φρούριο.

— Θὰ ἐσορκώσω ἐν ἀνάγκῃ ἑλθὼν τὴν Ἀστυνομίαν τοῦ Λονδίνου! ἐβεβαίωσεν ὁ μαρκήσιος· καὶ οἱ κακούργοι

θὰ συλληφθῶν, ὅση ἀντίστασι κι' ἀν κάμω.

— Ἐμαθα τὸ σχέδιόν μου, ὑπέλαβεν ὁ Μωρίς, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως, ἀπόψε. Θὰ ὀδηγήσω τὴν Ἀστυνομίαν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Δὲν ἔχει ὄνομα. Εἶνε ἐστὶ συνοικία τοῦ Χαϊφῆλδ, ἀλλὰ θὰ τὸ εἶρω ἀμέσως. Ἐφωτογράφησα τὸ σπῆτι εἰς τὸ νοῦ μου καὶ μὴ φοβᾶσθε, θὰ τὸ γνωρίσω ἀδιστακτικῶς!

Ὁ μαρκήσιος ἐπῆγεν εἰς τὸ τηλέφωνον κ' ἐζήτησε τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας.

Μετὰ πέντε λεπτά, ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ ἀδελφάντος ἀδελφὸς ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ «Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον», μεταβαίνοντες πρὸς συνάντησιν τῶν ἀστυνομικῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Νίκη.

Ἡ προσωπικότης τοῦ μαρκησίου Ζιάν Ντερινύ ἐπεδλήθη, φαίνεται, εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς λονδινεῖου Ἀστυνομίας — τὸν κόνσταμπλ, ὅπως τὸν λέγουσιν οἱ Ἄγγλοι, — διότι οὔτε οἱ γερωντότεροι πόλισημαν δὲν εἶδάν ποτε ἰσχυρότερον ἀστυνομικὸν ἄγλημα, ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διήρθησε τώρα ὁ ἀξιωματικὸς Οὐάτσον ἐναντίον τῶν δύο κλεπτῶν. Ἀπετέλειτο ἀπὸ σαράντα ἀστυφύλακας!

Ὅλος αὐτὸς ὁ στρατός, κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ Μωρίς Ζιλλάρ, διηρθύθη πρὸς τὸ Χαϊφῆλδ καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν ἀπομονωμένω ὀικίαν περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς νυκτός.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ,

ΠΛΕΚΟΙΝ οἱ κάμπιες τὰραχνοδίχτα στῶν πεύκων τὰ χλωρὰ ἀκροκλίονα, Σάν ἀνθὴ μυγαλιὰς ἀνάλαφρα Καὶ μεταξόπλεκτα σὰ χιόνια.

Λευκὰ μαντιλῖα, σείωνται ἀνάερα Στὸ χειμωνιάτικο ἀκρογιάλι Καὶ ἀπὸ μακρῶν κρᾶζουν τὴν ἀνοιξί, Γλήγορα νὰ γυρίσῃ πάλι.

ΔΠ' τὸ δάσος βαθειὰ φλόγες χύθησαν Καὶ ὄλα φεύγουν γοργὰ, δειλασμένα, Φτερωτά, σερπετά, σὸ συνάρπαγμα Μιᾶς ἀκράτητης κ' ἄγριας δρῆμης. Καὶ τὰ δέντρα εἶπαν: «Μόνᾳ εἰς τὸν ὄλεθρον Ὀλοποιήσωμε μ'εῖς σκληθωμένα;» Κ' οἱ φωλιές τῶν πουλιῶν ἀποκοίθησαν: «Ὅχι μόνᾳ μ'εῖς κ' εἰμεῖς!»

ΑΗΛΘΝΑΚΙ ἐξεφτεροῦγισε Σὲ τριανταφυλλιὰς κλωνάρη Κ' ἡ τριανταφυλλιὰ ἀναισθητῆς Ἄπ' τ' ἀνάλαφρο φτερό.

Τ' ἀνοιχτὰ τῆς ρόδα ἐμάδησαν Σ' ἀπειλιτικὸν χορτάρι. Κ' ἔπεσε ἐνα ἀχνὸ ροδόφυλλο Σὰ τρεχόμενον νερό.

Ταξιδιάρικο ροδόφυλλο, Τῶχε ἡ μοῖρα σου γραμμένο Σὲ μιὰ μαύρη, ἀχόρταγη ἀβυσσο Σὰ βαρκουλά νὰ πνιγῆς.

Γιὰ νὰ φέρῃς, ἡλιογέννητο, Ἀροσερό κ' εὐωδιασμένο, Κάποιον μὴνυμ' ἀπὸ τὴν ἀνοιξί Στὰ κατάβαθρα τῆς γῆς.

ΕΣΙ, ἡ γλυκειὰ, ἡ πνεύμορφη, ἡ μονάκριβη, ἡ καλή μας, Χάρισμα κάποιος Μοίρας ταμένο ἀπὸ καιρο,

Βρυσούλα ἀργυροστάλαχτη, στὴ διψασμένη αὐλὴ μας Σκορπῆς τῆς καλωσύνης σου τὸ διάφανο νερό.

Οἱ πεταλούδες τῆς χαρᾶς λευκὲς σὲ κριγυρίζουν Καὶ τᾶνθη τῆς ἀγάπης μὲ τὴν βροσίαν σου ἀνοῦν, Βρυσούλα ἀργυροστάλαχτη, τὰ σῦράνια ἀντιπεργίζουν

Σ' ἐσένη, ὅ,τι μέσ' στ' ἀπειρο τὰ μάτια μας ποθοῦν. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

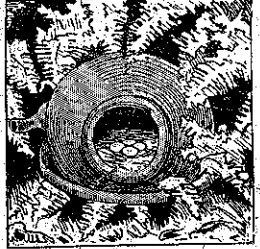
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργον φαινόμενον

Εἰς τὴν Νορμανδίαν, ἓνας κτηνοτρόφος τῶν περιχώρων τοῦ Καέν, ἔχει ἓνα ἵππον, τοῦ ὁποῖου τὸ ἐμπρόσθιον ἀριστερὸν πόδι εἶνε σχισμένον εἰς δύο, διχάλωτόν, ὡς πόδι προβάτου. Δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα τοῦ φαινομένου ἐκ φωτογραφίας.

Μία φωλιὰ

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς τὸν μεγάλον ἐξοχικὸν δρόμον τοῦ Νιουκαστλ, ἓνας σπουργίτης ἔκαμει ἐσχάτως τὴν φωλιάν του μέσα

εἰς ἓνα παλιῶ, σπασμένον «τσάγγερον», ἐγκαταλελειμμένον εἰς τὴν τάφρον ἐκείνου τοῦ δρόμου. Οἱ Ἀγγλοπαῖδες

τὴν ἐσεβάσθησαν καὶ κανεῖς δὲν ἀφῆρσεν ἀπὸ μέσα τὰ αὐτὰ τοῦ πτηνοῦ, ἀν καὶ τόσο πρόχειρα. Τὸ ἴδιον ἀρὰ γε θὰ συνέβαινε καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα;...

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

- α'.) Γοῖφος Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῆς Λήμνου λιν Μ σύ. βο
- β'.) Παίγνιον Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Περιστερᾶς

ΤΡΟΥ	ΔΗΣ	ΧΑΓ	Ο
ΠΟ	ΜΟ	ΣΟΣ	ΛΟΣ
ΓΕ	ΠΕ	ΛΙΣ	Ε
ΣΧΑ	ΒΟΝ	ΑΡ	ΚΙ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰ σχηματισθῶν τὰ ὀνόματα πέντε πόλεων τῆς Ρωσσίας.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου Ghacun est dompage sage après.

Νὰ μετακτεθῶν καταλλήλως αἱ λέξεις αὐταὶ ὥστε νὰ σχηματισθῇ μιὰ προοίμια.

ΔΗΛΩΣΙΣ: Αἱ λύσεις—δωσθησῶσι τῇ τμημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνουθεύονται, ἀπαραίτητως, ὑπὸ ἐνὸς μόνου δεκαλέπτου γραμματοσῆμου.

Λύσεις τοῦ 12ου φύλλου

α') Ἑλβετία, Ρουμανία, Ἰταλία, Ὀλλανδία.—β') Οἱ προσκεκλημένοι ἦσαν ἐν ὄλφ 450. Εἰς τὴν μίαν αἰθούσαν ἦσαν 300, εἰς τὴν ἄλλην 150. γ') A l'autre moitié.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς

Διαπλάσεως τοῦ 1914, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὄσους θέλουν νὰ χρυσόδεσῶν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβαζοντάς τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἡ φρ. 1,75.—Ἐπάρχουν καὶ τῶν ἐτῶν 1906—1913 καλύμματα τιμώμενα ἐπίσης δρ. 1,75 ἕκαστον.

